

סדרת ציידת הלילה

לילות לבנים

ג'אנין פרוסט

ג'אנין פרוסט
לילות לבנים

ג'אנין פרוסט

לילות לבנים

סדרת ציידת הלילה

2

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מאנגלית: לינדה פניאס־אוחנה

ג'אנין פרוסט
לילות לבנים

Jeaniene Frost
**ONE FOOT IN THE GRAVE –
A NIGHT HUNTRESS**
Book II

ONE FOOT IN THE GRAVE by Jeaniene Frost

Copyright © 2008 by Jeaniene Frost

Excerpts from *One Foot in the Grave* copyright © 2008 by Jeaniene Frost; *Your Scandalous Ways* copyright © 2008 by Loretta Chekani; *After the Kiss* copyright © 2008 by Suzanne Enoch; *Before the Scandal* copyright © 2008 by Suzanne Enoch
Published by arrangement with *Avon*, an imprint of HarperCollins Publishers.

Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עריכה לשונית: שפרה רווה
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2025 | נדפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7831-58-8 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

תודות

בשנה האחרונה ירד לי האסימון בנוגע לסיבה שבשלה יש בספרים עמוד תודות. כתיבת טיוטה ראשונית יכולה להיעשות בבדידות, אבל כל מה שבא אחר כך – לא.

ראשית, אני רוצה להודות לבעלי, מת'יו, על האהבה ועל התמיכה שהעניק לי ואשר גרמו לי להאמין, שאני יכולה להגשים את חלומותי, ועל כך שהוא מקבל אותי כפי שאני – זה מה שעושה את כל ההבדל. ברצוני להודות לאוהדי סדרת "קאת'רין קרופילד: ציידת". אין לכם מושג איזו משמעות יש בשבילי לעניין שאתם מגלים בדמויות שלי.

אני חבה תודה ענקית לעורכת שלי, אריקה צ'אנג, שבאמת הפשילה שרוולים בשבילי בספר הזה. מלבד המשוב היוצא מן הכלל שלה על מה שהיה נחוץ ועל מה שלא היה נחוץ כדי שהסיפור הזה יסופר, היא גם בילתה איתי שעה בדיון בדיאטה של ג'ולים (מקווה שהתיאבון שב אלייך בסופו של דבר!). אין כמוך, אריקה. תודות מגיעות לסוכנת שלי, רייצ'ל וייטר. קשה לי לדמיין מישהו אחר שהיה מתלווה אליי במסע הזה.

תודה עמוקה מגיעה לטום אגנר על העטיפות המופלאות לספריי, ותודה נוספת שלוחה לאנשים הנפלאים בספרי אבון, שהפכו את ההתחככות שלי בעולם המו"לות לחוויה כה נעימה. תודות כנות שלוחות מכאן למריסה מאר, לג'ורדן סאמרס, למארק דל-פרנקו ולרונה וסטברוק – קוראי הבטא של לילות לבנים – על

שעזרו לי להישאר במסלול. תודה גם לוויקי פטרוסון על כל אותן שעות של שיחות עידוד, המצדיקות תשלום בעבור טיפול פסיכולוגי. אני, כמובן, אסירת תודה למשפחתי, במיוחד להורי ולאחיותיי. תמיכתכם שאינה תלויה בדבר חשובה לאינ-שיעור. ואחרונה חביבה, ברצוני להודות שוב למליסה מאר. לעולם לא תדעי איזה תפקיד חשוב מילאה ירידותך לאורך הדרך המשונה ומלאת המהמורות הזאת. הייתי מנסה להבהיר זאת, אבל שתינו יודעות שאת טובה ממני במילים.

1

ח יכיתי מחוץ לבית הגדול בן ארבע הקומות במנהאָסט, שהיה בבעלותו של מר ליאם פלאנרי. זה לא היה ביקור נימוסין, מסקנה שאליה יכול היה להגיע כל מי שהיה מסתכל עליי. המעיל הארוך שלבשתי היה פתוח, כך שהאקדח והנרתיק הכרוך על כתפיי היו גלויים לעין כול – כמו גם תג האף־בי־איי שלי. המכנסיים והחולצה שלבשתי היו רפויים כדי להסתיר עשרה קילו של כלי נשק מכסף, שהיו חגורים לזרועותיי ולרגליי.

רפקתי בדלת, וזו נפתחה בידי גבר מבוגר בחליפת עסקים. "סוכנת אף־בי־איי קאת'רין ארתור," אמרתי. "באתי לפגוש את מר פלאנרי." קאת'רין לא היה שמי האמיתי, אבל זה מה שהיה כתוב על התג המזויף שלי. השוער העניק לי חיוך מזויף.

"אני אבדוק אם מר פלאנרי נמצא. חכי פה."

כבר ידעתי שליאם פלאנרי נמצא. מה שעוד ידעתי הוא שמר פלאנרי אינו אנושי – וגם לא השוער.

טוב, גם אני לא, אם כי מבין שלושתנו הייתי היחידה עם דופק. דקות ספורות לאחר מכן נפתחה הדלת מחדש. "מר פלאנרי הסכים לפגוש אותך."

זו הייתה השגיאה הראשונה שלו, ואם זה יהיה תלוי בי, היא גם תהיה האחרונה.

המחשבה הראשונה שעברה לי בראש, כשנכנסתי לביתו של ליאם פלאנרי הייתה, וואו. כל הקירות היו מעוטרים בעץ מגולף ביד, הרצפה

הייתה עשויה שיש שנראה ממש־ממש יקר, ופריטי ריהוט עתיקים היו מפוזרים בטוב טעם בכל מקום שאליו פנתה העין. להיות מת בהחלט לא אומר שאי אפשר לחיות בסטיל.

שערות עורפי סמרו, כשחשתי בעוצמה שמילאה את החדר. פלאנרי לא יכול היה לדעת שארגיש בזה, בדיוק כשם שהרגשתי את זה נודף מהשוער הג'ול שלו. אולי אני נראית בדיוק כמו כל בנאדם ממוצע, אבל אני מחביאה כמה קלפים בשרוול. וגם הרבה סכינים כמובן.

"הסוכנת ארתור," אמר פלאנרי. "זה בטח בקשר לשני העובדים שלי, אבל המשטרה כבר תחקרה אותי בעניין."

היה לו מבטא בריטי, שעמד בסתירה לשם האירי שלו. ניגון הקול הזה שילח צמרמורות בגווי. מבטא בריטי הזכיר לי כל מיני דברים. הסתובבתי לאחור. פלאנרי נראה אפילו טוב יותר מהתמונה שלו בתיק האף־בי־איי. עורו החיוור והשקוף כמעט נצץ על רקע צבעה החום־צהבהב של חולצתו. אני חייבת לומר דבר אחד לזכותם של ערפדים – לכולם יש עור משגע. עיניו של ליאם בהקו בגוון טורקזי צלול, ושערו הדבשי נפל על כתפיו.

כן, כן – הוא היה יפה. נראה שלא הייתה לו שום בעיה לתפוס לעצמו ארוחת ערב. אבל הדבר המרשים ביותר בו הייתה ההילה שלו. וזו קרנה ממנו בגלים מעקצצים ומלאי עוצמה. מאסטר, ללא צל של ספק.

"כן, זה בקשר לתומאס סטילוול ולג'רום הות'ורן. המשרד מאוד יודה לך אם תשתף פעולה."

משכתי את הזמן בנימוס כדי לנסות לאמור כמה אנשים נמצאים בבית. אימצתי את אוזניי, אולם עד עתה לא העליתי בחכתי אף אחד מלבד פלאנרי, השוער הג'ול ואנוכי.

"בוודאי, כל דבר כדי לסייע בשמירת החוק והסדר," הוא אמר בשעשוע מוסווה.

"ננוח לך לדבר כאן?" שאלתי, בניסיון לבחון היטב את המקום. "או שתעדיף לדבר במקום אחר, יותר בפרטיות?"

הוא ניגש אליי בנחת. "הסוכנת ארתור, אם את רוצה לשוחח איתי בפרטיות, קראי לי ליאם. ואני באמת מקווה שאת רוצה לדבר על עוד משהו מלבד ג'רום ותומאס המשעממים."

לא הייתה לי שום כוונה לדבר ברגע שאשהה בפרטיות עם ליאם. מאחר שהיה מעורב במותם של עובדיו, הגיע פלאנרי לרשימת המשימות שלי, אם כי לא באתי הנה כדי לעצור אותו. האדם הממוצע אינו מאמין בערפדים ובג'ולים, כך שאין הליך חוקי להתמודדות עם הרצחניים שבהם. לא ולא, במקום זאת ישנה יחידה סודית של ביטחון המדינה, והבוס שלי, דון, שולח אותי. היו, אומנם, שמועות על אודותיי בעולם האל-מתים, שמועות שעשו להן כנפיים בתקופה שבה החזקתי במשרה הזאת, אבל רק ערפד אחד ידע מי אני באמת. ואתו לא ראיתי כבר ארבע שנים.

"ליאם, אתה לא מפלרטט עם סוכנת פדראלית שבאה לחקור אותך בקשר לרצח כפול, נכון?"

"קאת'רין, אדם חף מפשע לא נכנס ללחץ בכל פעם שגלגלי החוק נוהמים במרחק. אני חייב לפחות לשבח את הבולשת על ששלחה אישה יפה כמוך לדבר איתי. את גם נראית לי קצת מוכרת, אם כי אני משוכנע שהייתי זוכר לו הייתי פוגש אותך קודם."

"לא נפגשנו," אמרתי מייד. "תאמין לי שהייתי זוכרת."
לא התכוונתי להחמיא לו, אבל זה גרם לו לצחק באופן שהיה הרבה יותר מדי מגונה לטעמי.

"אני בטוח."

חתיכת בן-זונה שחצן. תכף נראה כמה זמן יישאר לך החיוך מדושן העונג הזה על הפרצוף.

"טוב, בוא נחזור לעניינים, ליאם. אנחנו מדברים כאן או במקום פרטי יותר?"

הוא השמיע צליל של תבוסה. "אם את מתעקשת ללכת בנתיב הזה, עדיף שנתרווח לנו בספרייה. בואי אחריי."

פסעתי בעקבותיו אל הספרייה דרך חדרים ריקים ומפוארים נוספים. הספרייה הייתה מדהימה, והיו בה מאות ספרים ישנים וחדשים. היו

שם אפילו מגילות קלף שנשמרו בתוך תיבת תצוגה מזכוכית. אבל הייתה זו עבודת האומנות הענקית על הקיר שלכדה את תשומת ליבי.

"זה נראה... פרימיטיבי."

ממבט ראשון זה נראה כמו עץ או שנהב, אבל ממבט מקרוב זה נראה כמו עצמות. עצמות אדם.

"אבוריגיני, מלפני קרוב לשלוש מאות שנה. קיבלתי את זה ממכרים שלי באוסטרליה."

ליאם התקרב אליי, ועיני הטורקזו שלו החלו להבזיק בגוונים של אזמרגד. זיהיתי בדיוק מהן אותן נקודות ירוקות זעירות בעיניו. התשוקה המינית והתשוקה למזון נראות בדיוק אותו דבר בעיניהם של ערפדים. שתיהן גורמות לעיניים לזהור כאזמרגד ולניבים להתארך. או שליאם רעב או שהוא מחורמן, אבל לא הייתה לי כל כוונה לספק אף לא אחת מהתאוות האלה.

הטלפון הנייד שלי צלצל. "הלו, עניתי."

"הסוכנת ארתור, את עדיין מתשאלת את מר פלאנרי?" שאל הסגן שלי, טייט.

"כן. זה אמור להיסגר בתוך שלושים דקות."

תרגום: אם לא אענה שוב בעוד חצי שעה, טייט והצוות שלי אמורים לפרוץ פנימה.

טייט ניתק בלי להוסיף דבר. הוא שונא שאני מטפלת בדברים לבדי – אבל זו בעיה שלו. ביתו של פלאנרי היה שקט כמו קבר, הולם ככל שזה יהיה, וכבר עבר זמן רב מאז שנלחמתי במאסטר.

"למיטב הבנתי המשטרה אמרה לך, כי גופותיהם של תומאס סטילוול ושל ג'רום הות'ורן נמצאו כשרוב הדם מנוקז מהן ובלי שום פצעים נראים לעין, שיצדיקו את המצב הזה," אמרתי, צוללת ישר לעניינים.

ליאם משך בכתפיו. "יש לכולשת איזושהי תיאוריה?"

אוהו, הייתה לנו יותר מתיאוריה. ידעתי כי לפני שהם מתו ליאם פשוט סגר את הנקבים המסגירים בצוואריהם של תומאס ושל ג'רום בעזרת טיפה מדמו שלו. והינה לנו, שתי גופות מנוקזות מדם, בלי

שום כרטיס ביקור ערפדי כדי לקומם את האספסוף – אלא אם כן יודעים מה בדיוק לחפש.

“אבל לך יש, נכון?” עניתי מייד בפסקנות.

“את יודעת בקשר למה יש לי תיאוריה, קאת'רין? בקשר לזה שהטעם שלך מתוק כמו המראה שלך. למען האמת, לא הצלחתי לחשוב על שום דבר אחר מהרגע שנכנסת.”

לא התנגדתי כשליאם סגר את המרחק בינינו והרים את סנטרי. אחרי הכול, זה יסיח את דעתו טוב יותר מכל רעיון אחר שיעלה בדעתי.

שפתיו היו קרירות על שפתיי, והן רטטו באנרגיה, מעוררות עקצוצים נעימים בפי. הוא ידע לנשק היטב, וחש בדיוק מתי להעמיק את הנשיקה ומתי באמת לחדור עמוק. לרגע ממש הרשיתי לעצמי ליהנות מזה – אלוהים, ארבע שנות התנזרות כנראה השפיעו יותר מכפי שחשבתי! – ואז ניגשתי לעניינים.

זרועותיי נכרכו סביבו, מסתירות את העובדה ששלפתי פגיון מתוך השרוול. באותו זמן הוא החליק את ידיו על ירכיי, חש בקווי המתאר הנוקשים מתחת למכנסיי.

“מה, לעזאזל...?” מלמל ונסוג לאחור.

חייכתי. “הפתעה!” ואז תקפתי.

זו הייתה יכולה להיות מכת מוות, אבל ליאם היה זריז מהמצופה. הוא גרם לי למעורר בדיוק כשנעצתי את הפגיון, כך שלהב הכסף החמיץ את ליבו בסנטימטרים ספורים. במקום לנסות למצוא שוב את שיווי המשקל, הנחתי לעצמי לצנוח לקרקע, והתגלגלתי כדי להתרחק מהבעיטה שכיוון לראשי. ליאם נע כברק כדי לנסות לבעוט בי שוב, אולם אז נרתע וגופו נהדף לאחור, כששלושה מסכיני הזריקה שלי ננעצו בחזהו. לעזאזל, שוב החמצתי את הלב שלו. “אלוהים הטוב והמדמם!” זעק ליאם. הוא הפסיק להעמיד פנים שהוא בן-אנוש ואפשר לעיניו להתחיל לזרוח כאזמרגדים, בזמן שניבים הזדקרו משיניו העליונות; “את בטח מלאכית המוות האדומה. ומה מביא לביתי את מלאכית החבלה של הערפדים?”

הוא נשמע מסוקרן, אך לא מפוחד, אם כי היה זהיר יותר עכשיו וחסר סביבי, כשזינקתי על רגליי והשלכתי הצידה את המעיל כדי לשפר את הגישה שלי לכלי הנשק.

"הדברים הרגילים", אמרתי. "רצחת בני-אנוש. אני כאן כדי ליישב

את החשבון."

ליאם גלגל את עיניו. "האמיני לי, בובה, ג'רום ותומאס הרוויחו את זה ביושר. לממזרים האלה היו ידיים ארוכות. הם גנבו ממני. כל כך קשה למצוא משרתים טובים בימינו."

"תמשיך לדבר, חמודי. זה לא מעניין אותי."

סובבתי את ראשי וחפנתי סכינים נוספים. איש מאיתנו לא מצמץ בעודו ממתין לצעד שיעשה האחר. מה שליאם לא ידע הוא שהייתי מודעת לכך שהוא הזעיק עזרה. יכולתי לשמוע את הג'ול מזדחל אט-אט לעברנו, האוויר סביבו זז בקושי. הפטפוטים של ליאם נועדו בסך הכול להרוויח זמן.

הוא הניד בראשו במין האשמה עצמית.

"המראה שלך היה צריך לעורר אצלי חשד. אומרים שלמלאכית המוות האדומה יש שיער אדום כדם, עיניים אפורות כעשן, והעור שלך... מממ, כאן השוני האמיתי. מעולם לא ראיתי עור כל כך יפה אצל בן-אנוש. אלוהים, ילדה, בכלל לא התכוונתי לנשוך אותך. טוב, לא באופן שאת חושבת."

"אתה רוצה גם לזייף אותי וגם לרצוח אותי, איזו מחמאה. באמת,

ליאם, נורא מתוק מצידך."

הוא חייך. "בכל זאת חג האהבה היה בסך הכול בחודש שעבר." ואז דחק אותי לכיוון הדלת, בעודי מאפשרת לו לעשות זאת. מתוך המכנסיים שלפתי בנחת את הסכין הארוך ביותר שלי, זה שהיה, בעצם, מין חרב קטנה, והחלפתי בינו לבין סכיני הזריקה שבידי הימנית.

כשראה זאת התרחב חיוכו של ליאם. "מרשים, אבל עוד לא ראית את הרומח שלי. הניחי לעזרים שלך ואראה לך. אם את רוצה, את יכולה אפילו להשאיר עלייך כמה מהסכינים. ככה זה רק יהיה יותר מעניין."

הוא זינק קדימה, אבל אני לא בלעתי את הפיתיון. במקום זאת יידיתי בו את חמשת הסכינים שבידי השמאלית והסתחררתי הצידה כדי להימנע מהמכה, שהג'ול מאחוריי ניסה להנחית עליי. בחבטה יחידה, ששילחה זעזועים לאורך זרועי, נעצתי את הלהב בכל כוחי בצוואר הג'ול.

הוא יצא מהצד השני. ראשו של הג'ול חג לרגע על צירו, ועיניו הפעורות ננעצו בשלי בטרם צנח לרצפה. יש רק דרך אחת להרוג ג'ולים – זאת בדיוק.

ליאם שלף את סכיני הכסף שלי מגופו כמו היו בסך הכול קיסמי שיניים.

“כלבה מנוולת, עכשיו אני הולך להכאיב לך! מגנוס היה חבר שלי למעלה מארבעים שנה!”

זה היה האות לסוף ההתלוצצויות. ליאם התנפל עליי במהירות שלא תיאמן. לא היו לו כלי נשק, למעט גופו ושיניו, אבל אלה היו יוצאים מגדר הרגיל. ליאם הכניס לי אגרופים, ואני גמלתי לו במהלומות. במשך כמה דקות רק חבטנו זה בזו והפלנו כל שולחן ומנורה שעמדו בדרכנו. לבסוף העיף אותי לצד השני של החדר, ואני התרסקתי לצד יצירת האומנות יוצאת הדופן, שממנה התפעלתי קודם לכן. כששב ותקף אותי, העפתי אותו ממני ודחפתי אותו לאחור, אל תוך תיבת התצוגה. אחר כך תלשתי את הפסל מהקיר וזרקתי לו אותו על הראש.

ליאם התכופף וקילל, כשיצירת האומנות המורכבת נשברה לרסיסים מאחוריו.

“לכל הרוחות, אין לך שום כבוד לחפצי אומנות? היצירה הזאת הייתה יותר עתיקה ממני! ואיך בשם אלוהים קיבלת עיניים כאלה?”
לא הייתי צריכה להסתכל כדי להבין על מה הוא מדבר. העיניים האפורות שלי ודאי זרחו עתה בירוק כמו אלה של ליאם. הלחימה חשפה את ההוכחה למורשת המעורבת, שהותר לי אבי, הערפד האלמוני.

“פאזל העצמות הזה היה יותר זקן ממך? אז מה, אתה בן מאתיים,

מאתיים וחמישים? אז אתה די חזק. שיפדתי ערפדים בני שבע מאות, שלא הרביצו חזק כמוך. הולך להיות כיף להרוג אותך.”
שאלוהים יעזור לי, אבל זאת לא הייתה בדיחה. לא היה שום כיף בסתם לשפד ערפד ואז לתת לצוות שלי לנקות את השיירים.
ליאם חיך אליי. “מאתיים ועשרים, בובה. כלומר של שנים חסרות דופק. מאלה שלפניהן לא יצא לי כלום חוץ מעוני ואומללות. לונדון של אותם הימים הייתה ביב שופכין. עכשיו היא נראית הרבה יותר טוב.”

“חבל מאוד שלא תראה אותה שוב.”

“אני בספק, בובה. את חושבת שתיהני להרוג אותי? אני יודע שאני אוקב לזיין אותך.”
“בוא נראה מה יש לך,” התגריתי בו.

הוא התעופף על פני החדר – מהר מכדי שאוכל לחמוק ממנו – והכה בי באכזריות בראש. המכה גרמה לאורות להתפוצץ לי במוח, ואדם נורמלי כבר היה גומר את הקריירה בשלב הזה. אני, לעומת זאת, מעולם לא הייתי נורמלית, לכן בעודי נאבקת בבחילה שעלתה בי, הגבתי בזריזות.

הרפתי את גופי, ונתתי לפי להיפער ולעיניי להתגלגל לאחור בעודי נופלת לקרקע, כשגרוני פונה באופן מפתה כלפי מעלה. לצד ידי הרופסת היה מונח אחד מסכיני הזריקה שהוא שלף מחזהו. האם ליאם יבעט בי בעודי שרועה על הרצפה – או יבדוק כמה קשה נפגעת?

ההימור שלי השתלם. “ככה יותר טוב,” מלמל ליאם וכרע לצידו. ידיו סיירו על גופי ואז הוא נאנק בשעשוע.

“ממש צבא של איש אחד. לבחורה יש מחסן נשק שלם על הגוף.”
הוא פתח את רוכסן מכנסיי בענייניות – הוא בטח הולך להפשיט אותי מהסכינים; זה יהיה הדבר הנכון לעשותו. אולם כאשר הוריד את מכנסיי והירכיים שלי נחשפו, הוא נעצר. אצבעותיו עקבו אחר קווי המתאר של הקעקוע על ירכי, זה שעשיתי לפני ארבע שנים, בדיוק אחרי שהותרתי מאחור את חיי הקודמים באוהיו לטובת אלה החדשים.

ניצלתי את ההזדמנות, סגרתי את ידי על הפגיון הסמוך ונעצתי לו את הלהב לתוך הלב. מבטו ההמום של ליאם פגש במבטי, והוא קפא.

"חשבתי שאם האלכסנדר לא הרגה אותי, שום דבר לא..."
בריוק עמדתי לשגר את הסיבוב הסופי, הקטלני, של הסכין, כשהחלק האחרון של הפאזל התחבר. ספינה בשם האלכסנדר. הוא מלונדון, והוא מת כבר מאתיים ועשרים שנה. הייתה לו יצירת אומנות אבוריגינית שנתן לו חבר מאוסטרליה...
"מי מהם אתה?" שאלתי, אוחזת בסכין במקומו. אם יזוז, ייקרע ליבו לגזרים. אם יישאר ללא תנועה, הוא לא יהרוג אותי. עדיין.
"מה?"

"ב־1788 הפליגו ארבעה אסירים למושבת העונשין בסאות' ויילס על ספינה בשם האלכסנדר. אחד מהם נמלט זמן קצר לאחר שהגיעו לשם. שנה מאוחר יותר חזר אותו אסיר נמלט ורצה את כולם, פרט לשלושת חבריו. אחד מהם הפך מרצונו לערפד, שניים בכפייה. אני יודעת מי אתה לא, אז תגיד לי מי אתה כן."
ליאם נראה מופתע עוד יותר מכפי שנראה כשדקרתי אותו בלב, אם זה בכלל אפשרי. "רק אנשים ספורים בעולם כולו מכירים את הסיפור הזה."

הזזתי את הלהב קלות באיום, והוא ננעץ טיפ־טיפה עמוק יותר. הוא בהחלט קלט את הרמז.

"איאן. אני איאן."

כן זונה! מעליי נמצא האיש שהפך את אהבת חיי לערפד לפני קרוב למאתיים ועשרים שנה. חתיכת אירוניה.

ליאם, או איאן, היה רוצח על פי הודאתו. העובדים שלו גנבו ממנו – או שלא; טיפשים אינם חסרים בעולם. ערפדים משחקים על פי מערכת חוקים שונה כשזה מגיע לעניין של רכוש. הם רכושניים ברמה מטורפת. אם תומאס וג'רום ידעו מה הוא ובכל זאת גנבו ממנו, היה עליהם לדעת מה יהיו ההשלכות. אבל לא זה מה שעייב את ידי. בסופו של דבר הכול הצטמצם לאמת אחת פשוטה – אומנם עזבתי

את בונז, אבל לא הייתי מסוגלת להרוג את האדם, שהיה אחראי לכך שהוא נכנס לחיי.

נו, כן, תגידו שאני רגשנית.

"ליאם, או איאן, אם זה מה שאתה מעדיף, תקשיב לי היטב. אתה ואני הולכים לקום על הרגליים. אני אשלוף את הסכין הזאת החוצה, ואז אתה תברח. הלב שלך נוקב, אבל אתה תבריא. הייתי חייבת חיים למישהו ואני מעניקה אותם לך."

הוא לטש בי מבט. האורות הזורחים שבעינינו התמזגו.

"קריספין." שמו האמיתי של בונז נשאר תלוי ועומד בינינו, אבל לא הגבתי. איאן פלט צחוק כאוב. "זה רק יכול להיות קריספין. הייתי צריך לדעת לפי הדרך שבה נלחמת, שלא לדבר על הקעקוע הזהה לשלו. תכסיס מלוכלך, להעמיד פנים שאת חסרת הכרה. הוא בחיים לא היה קונה את זה. הוא היה בועט בכך עד שהיית מפסיקה להעמיד פנים."

"אתה צודק," הסכמתי חרש. "זה הדבר הראשון שבונז לימד אותי.

תמיד לבעוט במי שנמצא על הקרקע. אני הפנמתי. אתה לא."

"נו, נו, מלאכית המוות האדומה הקטנה. אז בגללך הוא כמצב רוח

כזה מחורבן בשנים האחרונות."

תכף ומייד התכווץ ליבי משמחה. איאן אישר עכשיו משהו שלא הרשיתי לעצמי לתהות לגביו. בונז חי. גם אם הוא שונא אותי על שעזבתי אותו, הוא חי.

איאן ניצל את היתרון שצבר. "את וקריספין, הממ? לא דיברתי איתו כבר כמה חודשים, אבל אני יכול למצוא אותו. אני יכול לקחת אותך אליו, אם את רוצה."

המחשבה לראות שוב את בונז גרמה לפרץ של רגשות להתעורר בתוכי. על מנת לכסות עליהם צחקתי בלגלוג.

"לא בעד שום הון שבעולם. בונז מצא אותי והשתמש בי בתור פיתיון למטרות, ששילמו לו כדי לחסל אותן. הוא אפילו שכנע אותי לעשות את הקעקוע הזה. ואם כבר מדברים על הון, כשתראה אותו, אתה יכול להגיד לו שהוא עדיין חייב לי כסף. הוא מעולם לא שילם

לי את חלקי במשימות, כמו שהבטיח. הסיבה היחידה שזה יום המזל שלך היא שהוא עזר פעם להציל את אימא שלי; אני חייבת לו על כך, ואתה התשלום שלי. אבל אם אי פעם אראה שוב את בונז, הוא יהיה צמוד לסכין שלי.”

כל מילה הכאיבה לי, אבל המילים היו נחוצות. אני לא אתלה מטרה סביב צווארו של בונז בכך שאודה, כי אני עדיין אוהבת אותו. אם איאן יחזור על דבריי, בונז ידע שאין זו האמת. הוא לא סירב לשלם לי בעד המשימות שביצעתי איתו – אני סירבתי לקחת את הכסף. והוא גם לא שכנע אותי לעשות את הקעקוע – קעקעתי את העצמות המצליבות התואמות לשלו בגלל געגועים חסרי תוחלת אחרי שעזבתי אותו.

”את ערפדית בחלקך. את חייבת להיות, עם העיניים הזוהרות האלה. תגידי לי – איך?”

כמעט שסירבתי, אבל חשבתי לעצמי, למה לא, בעצם. איאן כבר יודע את סודי. האיך הוא כבר שולי.

”איזה ערפד חדש אנס את אימא שלי, ולרוע מזלה, תאי הזרע שלו עדיין שחו. אני לא יודעת מיהו, אבל יום אחד אמצא אותו ואהרוג אותו. ועד אז אסתפק באפסים מתים כמוהו.”

איפשהו בצידו השני של החדר צלצל הטלפון הנייד שלי. לא עשיתי שום תנועה לעברו כדי לענות, אבל דיברתי בחופזה.

”זה הגיבוי שלי. כשאני לא עונה, הם נכנסים בכל הכוח. יותר כוח מכפי שתוכל להתמודד איתו עכשיו. זו לאט; קום. כשאשלוף החוצה את הסכין, אתה רץ כמו שד ולא עוצר. תקבל את החיים שלך במתנה, אבל אתה צריך לעזוב את הבית הזה ואתה לא חוזר. עשינו עסק? תחשוב לפני שאתה עונה, כי אני לא אומרת סתם.”

שפתיו של איאן נמתחו בחיוך. ”הו, אני מאמין לך. את מחזיקה בסכין שנעוץ לי בלב. וזה אומר שאין לך סיבות רבות לשקר.”
לא מצמצתי. ”אז בוא נעשה את זה.”

בלי לומר מילה נוספת החל איאן להתרומם אל ברכיו. היה ברור שכל תנועה גורמת לו ייסורים, אבל הוא הירדק את שפתיו ושום צליל

לא בקע מהן. כששנינו נעמדנו, שלפתי בזהירות את הלהב מגבו והחזקתי לפניי את הסכין המדמם.

”שלום, איאן. תתחפף.”

דרך חלון שנמצא לשמאלי הוא פרץ החוצה בכתם מטושטש של מהירות, פחות זריז מאשר קודם, אבל עדיין מרשים ביותר. בחוץ, בקדמת הבית, שמעתי את הצוות שלי ממחר אל הדלת. נותר לי עוד דבר אחד אחרון לעשות.

נעצתי את הפגיון בבטני, עמוק דיו כדי לגרום לעצמי לצנוח על ברכיי, אבל די גבוה כדי להימנע מפציעה קטלנית. כאשר הסגן שלי, טייט, נכנס לחדר בריצה, התנשפתי והתקפלתי לשתיים, כשהדם זולג ממני החוצה על השטיח העבה היפה.

”אלוהים, קאת!“ הוא קרא, ”שמישהו יביא את הברָמס!“

שני הקצינים הנוספים, דייב וחואן, נענו מייד. טייט הרים אותי בידי ולקח אותי החוצה. תוך כדי התנשמויות מרוסקות חילקתי הוראות.

”אחד נמלט, אבל אל תרדפו אחריו. הוא חזק מדי. אין אף אחד אחר בבית, אבל תעשו סריקה זריזה ואז תיסוגו. אנחנו חייבים לעזוב, למקרה שהוא יחזור עם תגבורת. הם ישחטו אותנו.”

”סריקה אחת ואז לסגת, לסגת!“ הורה דייב וסגר את דלתות הטנדר שאליו נלקחתי. טייט שלף את הסכין, הצמיד תחבושות לפצע ונתן לי לבלוע כמה גלולות, שאי אפשר למצוא בשום בית מרקחת רגיל.

לאחר ארבע שנים ובעזרת צוות של מדענים מבריקים הצליח הבוס שלי, דון, לסנן מרכיבים בדם האל-מתים ולהפיק תרופת פלא. בבני אדם רגילים היא תיקנה כבמטה קסם פציעות כמו עצמות שבורות ודימומים פנימיים. קראנו לה בשם בְּרָמְס, * לכבודו של הסופר, שהוציא לערפדים מוניטין בעולם.

---

* אברהם ”ברס“ סטוקר, מחבר רומן הערפדים הידוע דרקולה (כל הערות השוליים הן של המתרגמת).

"לא היית צריכה להיכנס לשם לבר, נזף בי טייט. "לעזאזל, קאת,
בפעם הבאה תקשיבי לי!"
צחקתי קלושות. "מה שתגיד. אני לא במצב רוח להתווכח."
ואז איברתי את ההכרה.

2

ה בית שלי היה מבנה דו־קומתי קטן בקצה רחוב ללא מוצא. פְּנִים הדירה היה כמעט ספרטני בשימונו, ספה יחידה בקומה למטה, מדפי ספרים, כמה מנורות ומקרר מיני־בר מלא בג'ין וטוניק. לו הכבד שלי לא היה חצי־ערפדי, כבר הייתי נופחת את נשמתי משחמת הכבד. טייט, חואן ודייב בהחלט לא התלוננו מעולם על כמויות האלכוהול שהחזקתי. אספקת משקאות קבועה וחפיסת קלפים – זה כל מה שנדרש כדי לגרום להם לבוא שוב ושוב. חבל מאוד שאיש מהם לא היה שחקן פוקר מעולה גם בהיותם פִּיכחים. ואם גורמים להם להשתכר, זה פשוט משעשע לצפות בכישורי הקלפנות שלהם הולכים ומידרדרים משנייה לשנייה.

אז היכן נרשמים לחיי מותרות שכאלה? הבוס שלי, דון, מצא אותי בגיל עשרים ושתיים, כשהסתבכתי קצת עם החוק. אתם יודעים, משובות נעורים רגילות. הרגתי את מושל אוהיו וכמה מאנשי הצוות שלו – אבל הם היו סוחרי עבדים מודרניים, שמכרו לאל־מתים נשים כמזון ושעשוע. הו כן, הגיע להם למות, במיוחד משום שאני הייתי אחת הנשים שהם ניסו למכור. אני ובנו, בן־זוגי הערפד, עשינו איתם צדק משלנו, מה שהותיר אחריו גופות רבות.

לאחר שנעצרתי, הסגירו הדוחות הפתולוגיים המוטרפים שלי את העובדה שאני לא לגמרי אנושית. דון הזדרז לחטוף אותי, כדי שאנהיג את יחידת "ביטחון המדינה" הסודית שלו, והציע לי הצעה תמציתית

שלא יכולתי לסרב לה. או, אם להיות מדויקת יותר, הוא איים עליי במוות. לקחתי את העבודה. איזו ברירה בדיוק הייתה לי? אבל למרות מגרעותיו הרבות לדון באמת היה חשוב להגן על אלה שכוחות החוק הרגילים אינם יכולים לשמור עליהם. גם לי זה היה חשוב. לכן סיכנתי את חיי – משום שהרגשתי שזו הסיבה לכך, שנולדתי חצי-מתה אבל נראיתי אנושית לחלוטין. יכולתי להיות גם הפיתיון וגם הקרס לאלו ששיחרו בלילה לטרף. נכון, לא חייתי באושר ובעושר עד עצם היום הזה וכל זה, אבל לפחות חוללתי שינוי טובה בחייהם של כמה אנשים.

בזמן שהחלפתי את הבגדים לפיג'מה, צלצל הטלפון שלי. מאחר שהשעה הייתה קרובה לחצות, זה היה חייב להיות אחד מהבחורים או דניס, כי אימא שלי אף פעם לא הייתה ערה בשעה כזאת מאוחרת. "היי, קאת, הרגע הגעת?"

דניס ידעה במה אני עוסקת – וידעה מה אני. לילה אחד, בזמן שעסקתי בענייני שלי, נתקלתי בערפד שניסה להפוך את הצוואר שלה לבקבוק משקה אקסטרה-לארג'. עד שחיסלתי אותו, היא כבר ראתה די כדי להבין שהוא לא אנושי. לזכותה ייאמר שהיא לא צרחה, או התעלפה, או עשתה משהו שכל בנאדם נורמלי היה עושה. היא רק מצמצצה ואמרה, "וואו, אני חייבת לך בירה, לפחות." "אהה, השבתי." "הרגע נכנסתי." "אה, יום רע?" היא שאלה.

אבל היא לא ידעה שאת רוב היום ביליתי בהחלמה מפצע דקירה, שגרמתי לעצמי, בעזרת ברמס והיתרון המפוקפק של דקירה בקרביים עם סכין מצופה בדם ערפדים. זה כשלעצמו ודאי עזר יותר בריפוי מאשר גלולות הקסם של דון. שום דבר, אבל שום דבר אינו מרפא כמו דם ערפדים.

"אממ, כרגיל. מה איתך? איך היה הדייט שלך?" היא צחקה. "אני איתך בטלפון, מה זה אומר? למען האמת, בדיוק עמדתי להפשיר עוגת גבינה. בא לך לבוא?" "בטח, אבל אני כבר בפיג'מה."

"אל תשכחי את נעלי הבית הפרוותיות." כמעט יכולתי לראות את החיוך שלה. "לא תיראי כמו שצריך בלעדיהן."
 "תכף נתראה."
 ניתקנו וחייכתי. הבדידות תחכה קצת. לפחות עד שעוגת הגבינה תיגמר.

בשעה זו של הלילה היו רחובות וירג'יניה נטושים ברובם, אבל עיניי היו פקוחות לרווחה, כי זו הייתה השעה שבה ערפדים תרים אחרי מזון. לרוב היה מדובר בסך הכול בערפד שמנשנש משהו. הם השתמשו בכוח מבטם ובמעוררי ההזיות שבניביהם כדי לשתות ולברוח, מותירים מאחור את ארוחותיהם עם זיכרונות כוזבים ועם ספירת ברזל נמוכה. בונז הוא שגילה לי את זה. הוא לימד אותי הכול על ערפדים: הכוחות שלהם (ויש להם הרבה!), החולשות (מעט, ואור שמש, צלבים ויתדות עץ לא היו ביניהן), האמונות שלהם (שקין היה הערפד הראשון, אשר נוצר כשאלוהים העניש אותו על רצח הבל, ובתור תזכורת לזה ששפך את דמו של אחיו הפך אותו למשהו שחייב לשתות דם לעולמי עד), ואיך הם חיים בקהילות במבנה פירמידה, שבהן הערפד שבראש הפירמידה שולט ב'לדים' שהוא יצר. כן, כן, בונז לימד אותי כל מה שאני יודעת.
 ואז עזבתי אותו.

סטיתי ולחצתי על דוושת הבלמים, כשחתול נכנס לי ביעף מתחת לגלגלים. יצאתי החוצה ומצאתי אותו שוכב ליד המכונית שלי. הוא ניסה לברוח, אבל תפסתי אותו ובדקתי אותו. היה לו דם על האף, קצת שריטות, והוא יילל כשהזזתי לו את הרגל. היא הייתה שבורה, ללא ספק.

מלמלתי שטויות מרגיעות ושלפתי את הטלפון הנייד שלי. "פגעתי הרגע בגור חתולים," אמרתי לדניס. "את יכולה למצוא לי וטרינר? אני פשוט לא מסוגלת לנטוש אותו."

דניס פלטה פעיית אהדה וניגשה להביא את ספר הטלפונים. אחרי רגע חזרה: "אלה פתוחים כל הלילה, והם לא רחוקים מהמקום שבו את

נמצאת. תודיעי לי מה שלום החתלתול, בסדר? אני אחזיר את העוגה למקפיא."

ניתקתי ואז התקשרתי לוותרניר כדי לקבל הכוונה. אחרי עשר דקות חניתי מול 'התיבה השעירה של נח'.

לבשתי מעיל על הפיג'מה, אבל במקום מגפיים, אכן, נעלתי נעלי בית פרוותיות כחולות. אני מניחה שנראיתי כמו עקרת בית מהגיהינום.

כשנכנסתי, חיך אליי האיש שישב מאחורי הדלפק: "את הגברת שהתקשרה הרגע? עם החתול?"

"היא ולא אחרת."

"ושמך מיסיס...?"

"מיס. קריסטין ראסל." זה היה השם שבו השתמשתי בימים אלה – עוד מחווה כלפי אהבתי האבודה, שכן שמו האנושי של בונז היה קריספין ראסל. הקללה הסנטימנטלית הרובצת עליי היא זו שתחסל אותי.

החיוך הידידותי התרחב. "אני ד"ר נח רוז."

נח. לכן השם הקיטשי. הוא לקח את הגור לצילום רנטגן וחזר אחרי כמה דקות.

"רגל אחת שבורה, כמה שריטות ותת־תזונה. הוא יהיה בסדר בתוך שבועיים. זה חתול רחוב?"

"עד כמה שאני יודעת, ד"ר רוז."

"קראי לי נח. חתלתול קטן ומתוק; את מתכוונת לאמץ אותו?" המילה חתלתול גרמה לי להירתע, אבל הסתרתי את זה ועניתי בלי לחשוב.

"כן."

עיניו הגדולות של הגור התקבעו עליי, כאילו ידע שגורלו הוכרע. עם רגלו הזעירה הנתונה בגבס ועם שריטותיו המרוחות במשחה הוא באמת נראה מעורר רחמים.

"בעזרת אוכל ומנוחה החתלתול הזה יהיה כמו חדש."

"נהדר. כמה אני חייבת לך?"

הוא חייך במבוכה. "שום דבר. עשית מעשה יפה. תצטרכי להביא אותו שוב בעוד שבועיים כדי להוריד את הגבס. מתי מתאים לך?"
 "בכל שעה מאוחרת שהיא. אני, אה, עובדת בשעות מוזרות."
 "אין שום בעיה בערבים."

הוא חייך אליי שוב בכיישנות, והייתה לי תחושה שלא עם כל לקוח הוא כזה להוט לעזור. אף על פי כן הוא לא נראה מזיז – דבר נדיר בקרב הגברים שאני פוגשת.
 "מה דעתך על שמונה ביום חמישי בעוד שבועיים?"
 "בסדר."

"תודה על כל העזרה, נח. אני חייבת לך." כשהחתול בעקבותיי פניתי לכיוון הדלת.

"חכי!" הוא הקיף את הדלפק ואז נעצר. "זה לחלוטין לא מקצועי מצידי, אבל אם את חושבת שאת חייבת לי, ולא שאת באמת חייבת לי משהו, כמובן, אבל... אני חדש בעיר, ו... אני לא מכיר אנשים רבים. רוב הלקוחות שלי מבוגרים יותר או נשואים ו... מה שאני מנסה לומר הוא ש..."

זקפתי גבה בשאלה לשמע כל הברברת הזאת, והוא ממש הסמיק.
 "לא חשוב. אם לא תופיעי לתור שלך, אני אבין. אני מצטער."
 הבחור המסכן היה נשמה טהורה. סקרתי אותו בזריזות מנקודת מבט נשית, סקירה שונה לחלוטין מזו שעשיתי כשרק נכנסתי לכאן וניסיתי לאמוד את הסכנות. נח היה גבוה, כהה ויפה למדי. אולי אשדך אותו לדניס – היא הרי אמרה קודם שהדייט שלה לא הרשים אותה.
 "בסדר, נח, התשובה היא כן. למען האמת, חברתי דניס ואני יוצאות לאכול משהו בשני בערב. אתה מוזמן להצטרף אלינו."

הוא פלט אנחת רווחה. "שני זה מושלם. אני אתקשר אלייך ביום ראשון כדי לאשר. בדרך כלל, אני לא עושה דברים כאלה. אלוהים, זה נשמע כמו טקסט קבוע. אולי אקח ממך את המספר שלך לפני שאצליח לשנות את דעתך."

רשמתי בחיוך את מספר הנייד שלי. אם נח ודניס ימצאו חן זה בעיני זו, אסתלק בשקט לפני הקינוח. אם יתברר שהוא אידיוט, אוודא

שהוא מסתלק לו לדרכו בלי שיטריד אותה עוד. היי, בשביל מה יש
חברים?

”בבקשה, אל תשני את דעתך,“ אמר כשהושטתי לו את המספר
שלי.

במקום להשיב פשוט נופפתי לו לשלום.

3

ביום שני שלאחר מכן, בעשרה לשש, הטלפון שלי צלצל. הצצתי במספר שהבהב וקימטתי את המצח. למה דניס מתקשרת אליי מהבית שלה? היא הייתה אמורה להיות כאן כבר לפני רבע שעה.

"מה קורה?" עניתי. "את מאחרת."

היה נשמע שהיא נושמת עמוק. "קאת, אל תכעסי עליי, אבל... אני לא באה."

"את חולה?" שאלתי בדאגה.

עוד נשימה עמוקה. "לא, אני לא באה כי אני רוצה שאת תצאי עם נח. לבר. אמרת שהוא נראה בחור ממש נחמד."

"אבל אני לא רוצה לצאת לדייט!" מחיתי. "עשיתי את זה רק כי רציתי שתפגשי אותו, ושעדיין תוכלי להתחמק באלגנטיות אם הוא לא הטיפוס שלך."

"אלוהים אדירים, קאת, אני לא צריכה עוד דייט, אבל את כן! כאילו, סבתא שלי רואה יותר אקשן ממך. תראי, אני יודעת שאת לא מדברת על הבחור ההוא, מי שזה לא יהיה, אבל אנחנו חברות כבר יותר משלוש שנים ואת חייבת להתחיל לחיות. תהממי את נח עם כישורי השתייה שלך, תוציאי לו עשן מהאוזניים עם השפה שלך, אבל תנסי ליהנות קצת בחברת בחור שאת לא מתכוונת להרוג בסוף הערב. לפחות פעם אחת. אולי אז לא תהיי כל כך עצובה כל הזמן."

היא פגעה בנקודה רגישה. אם כי מעולם לא פירטתי שום דבר

בנוגע לבוננו, ובמיוחד לא ציינתי שהוא ערפד, היא ידעה שאהבתי מישהו ושאיבדתי אותו. והיא ידעה כמה הרגשתי בודדה, יותר מכפי שהייתי מוכנה בכלל להודות.

נאנחתי. "אני לא חושבת שזה רעיון טוב..."

"אני כן," קטעה אותי מייד. "את לא מתה, אז את חייבת להפסיק להתנהג כאילו את כן. זאת רק ארוחת ערב, אתם לא בורחים לווגאס בשביל להתחתן. אף אחד לא אומר שאת בכלל חייבת לפגוש אותו שוב. אבל לפחות הפעם תצאי. בחיך."

הבטתי בחתלתול החדש שלי. הוא מצמץ, ואני פירשתי את זה כאישור גם מצידו.

"בסדר. נח אמור להגיע לכאן בעוד חמש דקות. אני אצא איתו, אבל אני בטח אגיד משהו לגמרי לא לעניין ואחזור הביתה בתוך שעה." דניס צחקה. "זה לא משנה; לפחות תיתני לזה צ'אנס. תתקשרי אליי כשתחזרי."

נפרדתי ממנה וניתקתי. עושה רושם שאני יוצאת לדייט. בין אם הייתי מוכנה לזה ובין אם לא.

כשחלפתי ליד המראה, בדקתי שוב את כבואתי. שערי שנצבע לאחרונה בחום היה מסופר באורך הכתפיים ונראה לי זה, אבל זה היה כל הרעיון, למקרה שאינן יחליט לאשש את השמועות בדבר המראה שלי. לא רציתי שאיזשהו ערפד או ג'ול יזכה להתראה באשר לזהותי בגלל צבע השיער שלי. ייתכן שבלונדיניות נהנות יותר, אבל אני קיוויתי לספירת גופות גדולה יותר. מלאכית המוות האדומה פרשה לגמלאות, תחי מלאכית המוות הברונטית!

כשנח דפק בדלת, הייתי הכי מוכנה שיכולתי להיות. חיוכו קפא כשראה אותי.

"היית ג'ינג'ית קודם, נכון? זה לא שדמיינתי את זה מרוב לחץ?" זקפתי גבה, שכבר לא הייתה ג'ינג'ית אלא בצבע דבש. "הייתי זקוקה לשינוי. כל החיים הייתי ג'ינג'ית, ורציתי משהו אחר." הוא שינה מייד את הנימה. "טוב, זה יפה. את יפה. כלומר היית יפה קודם ואת עדיין יפה. בואי נלך, לפני שתשני את דעתך."

כבר שיניתי את דעתי, אבל לא היה לזה שום קשר לנח. ובכל זאת, עד כמה ששנאתי להודות בזה, דניס צדקה. יכולתי, אומנם, לבלות עוד ערב בייסורים עצמיים בגלל מישוהו שלעולם לא יוכל להיות שלי, או שיכולתי לצאת ולנסות לבלות ערב נחמד לשם שינוי.

"חדשות רעות," אמרתי לו. "החברה שלי, אממ, התעכבה בגלל משהו ולא תוכל להגיע. מצטערת. אם אתה רוצה לבטל, אני לגמרי אבין."

"לא," הזדרז נח לומר בחיוך. "אני רעב. בואי נלך לאכול." זה רק דייט אחד, הזכרתי לעצמי בשעה שפסעתי אל המכונית שלו. מה כבר יכול לקרות?

הלכנו לרנארדו, ביסטרו איטלקי. מתוך נימוס שתיתי רק יין אדום; לא רציתי לחשוף את החיבה שלי לכמויות עצומות של ג'ין וטוניק.

"מה את עושה בחיים, קריסטין?" הוא שאל.

"מחקר שדה וגיוס אנשים בשביל הבולשת."

זה היה נכון פחות או יותר, אם קוראים לצייד ולהרג של יצורים ליליים מחקר. או אם מגדירים בשם גיוס הסתובבות ברחבי הארץ ואיסוף של האנשים הטובים ביותר שיש לצבא, לכוחות הביטחון, לאף-בי-איי או אפילו למערכת המשפט הפלילי להציע. היי, יחידה שהורגת את האל-מתים לא בדיוק יכולה להרשות לעצמה להיות בררנית באשר למי שהיא מעסיקה, נכון? כמה מחברי הצוות הטובים ביותר שלנו לבשו בזמנו סרבלים כתומים.* חואן היה בוגר חוק העונשין, שבחר לעבוד בשביל דון במקום לבלות עשרים שנה מאחורי הסורגים. המישמש הזה אולי לא יצר יחידה לוחמת קונבנציונלית במיוחד, אבל הוא בהחלט היה קטלני.

עיניו של נח התרחבו. "הבולשת? את סוכנת אף-בי-איי?"

"טכנית, לא. האגף שלנו הוא יותר שלוחה של המחלקה לביטחון

המדינה."

* צבע המדים של האסירים בבתי כלא אמריקניים.

"אה, אז יש לך עבודה מסוג כזה שאת יכולה לספר לי מה את עושה, אבל אז תצטרכי להרוג אותי?" הקניט.

כמעט נחנקתי מהיין. אתה אמרת, חבוב. "אה, לא עד כדי כך מרגש. רק גיוס ומחקר. אבל יכולים לקרוא לי כל רגע, ואני עובדת בשעות מוזרות. לכן אם אתה רוצה לפגוש אנשים בריצ'מונד, עדיף היה לך להכיר את דניס ולא אותי."

אמרתי את זה כדי לחסל מראש כל אשליה שיכולה להיות לו. נח היה מתוק, אבל שום דבר מעבר לזה לא יקרה בינינו.

"אני מזדהה עם הקטע של השעות המוזרות ועם הכוננות המתמדת. אני מקבל ביפר לגבי מקרי חירום בכל מיני שעות. לא משהו רציני כמו התחום שלך, אבל בכל זאת. אפילו לדברים הכי קטנים בחיים מגיעה התייחסות. תמיד חשבתי שהאופן שבו אתה מטפל בחלשים ממך מעיד על האופי האמיתי שלך."

נו, נו. הרעה שלי עליו השתפרה בזה הרגע.

"מצטערת שדניס לא יכלה להגיע," אמרתי, בטח בפעם החמישית,

"אני חושבת שהיא הייתה מוצאת חן בעיניך."

נח רכן קדימה. "אני בטוח שכן, אבל אני לא מצטער שהיא לא יכלה להגיע. השתמשתי בקטע של לפגוש אנשים רק בתור תירוץ להזמין אותך לצאת איתי. מה שבאמת רציתי זה לצאת איתך לדייט. זה בטח היה בגלל נעלי הבית הפרוותיות ההן."

צחקתי, וזה הבהיל אותי. בכל הכנות, ציפיתי ממש לסכול, אבל זה היה... נעים.

"אני ארשום לפניי."

בחנתי אותו מעל כוס היין שלי. הוא לבש טישירט אפורה ועליה ז'קט ספורטיבי ומכנסיים בגון הפחם. שיערו השחור עבר לאחרונה תספורת, אבל תלתל אחד נפל לו כל הזמן על המצח. לא הייתה שום סיבה שיהיה לו מחסור בדייטים. גם אם עורו לא ניחן באותו גוון שמנתי זוהר כבדולח, שמתנוצץ באור הירח...

טלטלתי את ראשי. לעזאזל, אני חייבת להפסיק להציק לעצמי עם זיכרונות של בונז! לא היה לנו שום סיכוי להיות ביחד. גם לו

היינו מצליחים להתגבר על המכשולים הבלתי עבירים של עבודתי כמחסלת ערפדים, או על שנאתה העזה של אימי לכל דבר בעל ניבים, עדיין זה לא היה עובד בינינו. בנוו היה ערפד. הוא יישאר צעיר לנצח, בעוד שאני, באופן בלתי נמנע, אזדקן ואמות. הדרך היחידה לעקוף את עובדת היותי בת־תמותה היא אם אהפוך לערפדית, ואת זה סירבתי לעשות. לא משנה כמה הלב שלי נשבר, קיבלתי את ההחלטה הסבירה היחידה בכך שעזבתי אותו. הרי ברור שבנו לא חשב עליי עוד. הוא בטוח המשיך הלאה; כבר עברו למעלה מארבע שנים מאז שראינו זה את זו. אולי הגיע הזמן שגם אני אמשיך הלאה.

"אתה רוצה לוותר על הקינוח וללכת לטייל קצת?" שאלתי באימפולסיביות.

נח לא היסט. "בשמחה."

נסענו ארבעים דקות כדי להגיע לחוף. מאחר שהיה זה חודש מרץ, האוויר היה עדיין קפוא, וכרתי סביבי את המעיל ברוח האוקיינוס הקרה. נח פסע קרוב אליי, עם ידיים בתוך הכיסים.

"אני מת על הים. לכן עברתי מפיטסבורג לוורג'יניה. מאז הפעם הראשונה שראיתי את הים, ידעתי שאני רוצה לגור לידו. יש בו משהו שגורם לי להרגיש קטן, ולמרות זאת עדיין חלק מהתמונה הגדולה. זה נשמע קיטשי, אבל זאת האמת."

חייכתי בכיסופים. "זה לא קיטשי. אני מרגישה ככה לגבי ההרים.

אני עדיין חוזרת לשם, כשיש לי הזדמנות..."

קולי הלך ודעך, כי נזכרתי בחברתו של מי הייתי כשראיתי את

ההרים בפעם הראשונה. זה חייב להיפסק.

בפרץ של כמיהה לשכוח תפסתי את נח וכמעט תלשתי לו את

הראש, כשמשכתי אותו למטה לעברי. הוא היסט לשבריר שנייה

בטרם נענה וכרך סביבי את זרועותיו, והדופק שלו שילש את מהירותו

כשנישקתי אותו.

באותה פתאומיות, שבה התחלתי לנשק אותו, נסוגתי ממנו. "אני

מצטערת. זו הייתה גסות רוח מצידך."

הוא פלט צחקוק רועד. "אני דווקא קיוויתי לגסות רוח כזאת. למען

האמת, לי היה בתכנון מהלך אלגנטי, שבו אני מבקש ממך לשבת, אולי מניח עלייך יד... אבל אני מעדיף את השיטה שלך.”
אלוהים, השפה שלו דיממה. כמה מטופש מצידי לשכוח למתן את העוצמה שלי. נח המסכן כנראה אהב שמתעללים בו. לפחות לא שברתי לו את השיניים לתוך הגרון; ייתכן שלזה הוא היה מתנגד בצורה חריפה יותר.

נח תפס בכתפיי, והפעם הנמיך את ראשו בכוחות עצמו. ריסנתי את העוצמה הרגילה שלי, ונשקתי לו בעדינות, מאפשרת ללשונו להעמיק אל בין שפתיי. הדופק שלו המריא לשחקים והדם שלו ירד למטה. זה היה כמעט מצחיק לשמוע את התגובה של גופו.

דחפתי אותו מעליי. “זה כל מה שאני מוכנה לתת.”
“זה בהחלט מספק אותי, קריסטין. הדבר היחיד הנוסף שאני רוצה הוא לראות אותך שוב. אני ממש רוצה לראות אותך שוב.”
פניו היו רציניות, וכה כנות. שונות לחלוטין מפניי, עם כל הסודות שלי.

נאנחתי שוב. “נח, אני מנהלת חיים מאוד... משונים. העבודה שלי מחייבת אותי לנסוע לעיתים תכופות, להסתלק באופן פתאומי ולבטל כמעט כל תוכנית שאני מתכננת. זה נשמע לך כמו משהו שהיית רוצה להסתבך איתו?”

הוא הנהן. “זה נשמע נהדר, כי אלה החיים שלך. אני אשמח להיות מעורב בהם.”

החלק ההגיוני במוחי שלח לי אזהרה ברורה. אל תעשי את זה. הבדידות שלי נתנה לו מכה ניצחת.
“אז גם אני ארצה לפגוש אותך שוב.”

4

כישוהו הלם בדלת שלי וגרם לי להזדקף בחטף במיטה. השעה הייתה רק תשע בבוקר. איש לא הגיע אליי בשעות מוקדמות כאלה; כולם הכירו את הרגלי השינה שלי. אפילו נח, שיצאתי איתו כבר חודש, ידע שממש לא כדאי לו לצלצל או לבוא בשעה שערורייתית כזאת.

ירדתי למטה, ומתוך הרגל הכנסתי סכין כסף לכיס החלוק והצצתי דרך העינית.

מצידה השני של הדלת עמד טייט, וגם הוא נראה כמי שהתעורר ממש לא מזמן.

”מה קרה?” שאלתי כשפתחתי את הדלת.

”אנחנו צריכים להגיע למתחם. דון מחכה לנו, והוא זימן גם את חואן ואת דייב.”

השארתי את הדלת פתוחה ועליתי למעלה כדי להתלבש. אין מצב שאני מופיעה שם בפגי'מת הטוויטי שלי; זה לא בדיוק יתרום לכבוד שרוחש לי הצוות.

לאחר שהחלפתי בגדים וצחצחתי בזריזות את השיניים, נכנסתי למכונית של טייט, ממצמצת מול השמש הבוהקת של הבוקר.

”אתה יודע למה גוררים אותנו לשם עכשיו? ולמה דון לא התקשר קודם אליי?”

טייט נהם. ”הוא רצה לשמוע את דעתי על המצב לפני שהוא מדבר איתך. אמש התרחשו כמה מקרי רצח באוהיו. תמונות מאוד

בוטות, שום ניסיון להסתיר את הגופות. לאמיתו של דבר, הן הוצגו לראווה.”

”מה יוצא דופן בזה? זה נורא, אני מסכימה, אבל לא בלתי שגרתי.” הייתי מבולבלת. לא התרוצצנו בכל זירת רצח, כי בחיים לא נוכל לכסות את כולן. הוא לא סיפר לי הכול.

”כמעט הגענו. אני אשאיר לך את העדכון בנוגע לכל השאר. המשימה שלי הייתה רק לאסוף אותך.”

טייט היה סמל בכוחות המיוחדים לפני שהצטרף לך, והשנים שבילה בצבא ניכרו בו. מלא פקודות, אל תשאל שאלות בקשר להחלטות של המפקדים שלך. זה מה שדון אהב בו – וזו הסיבה שאני תסכלתי כל כך את הבוס שלי, כי האני מאמין שלי היה בדיוק ההפך מזה.

בתוך עשרים דקות היינו במתחם. כמו תמיד נופפו לנו השומרים החמושים לשלום ונתנו לנו לעבור בשערים. טייט ואני היינו מראה כל כך שכית, שכבר לא היינו צריכים להזהרות. הכרנו כל שומר בשמו, את דרגתו שלו ואת מספרו האישי.

דון היה במשרדו, פוסע הלך ושוב לצד שולחן העבודה, והגבות שלי התרוממו מעלה. הבוס שלי היה לרוב רגוע ובשליטה. בארבע השנים מאז גייס אותי הייתה זו הפעם השנייה בלבד, שבה ראיתי אותו פוסע בחוסר מנוחה. הפעם הראשונה הייתה כשהוא גילה שאינן, או ליאם פלאנרי, כפי שדון עדיין כינה אותו, הצליח להימלט. דון רצה שאעצור את הערפד כדי שישמש בתור חיית מחמד, כך שנוכל לשאוב ממנו דם ולהכין עוד ברמס. כששבתי בלי אינן, חשבתי שיתפוצץ לו וריד במוח. או שהוא יעשה חור בשטיח. זה שנדקרתי היה לגמרי שולי. אם תשאלו אותי, סולם העדיפויות של דון היה מעוות לחלוטין. על השולחן שלו היו תמונות, שנראה כי הורדו מהאינטרנט. הוא החווה כלפיהן כשנכנסנו.

”יש לי חבר במשטרת מחוז פרנקלין, שסרק את אלה לפני שעתיים ושלח לי אותן. הוא כבר סגר את האזור ולא אפשר לשום כוחות משטרה או לפתולוגים נוספים לבדוק את הזירה. אתם תצאו ברגע

שכל הצוות יגיע. תבחרי את האנשים הכי טובים שלך, כי את תצטרכי אותם. לשירותך יעמדו בכוננות אנשי צוות נוספים כדי להתפרש בשטח לפי פקודה. חייבים לסגור את זה במידי." מחוז פרנקלין. המקום שבו נולדתי. "מספיק עם התעלומה, דון. אני מקשיבה."

בתגובה הושיט לי את אחת התמונות. הייתה זו תמונה של חדר קטן, עם ערמה של חלקי גופות זרועים על השטיח. זיהיתי אותו מייד, מאחר שזה היה חדרי בבית סבא וסבתא שלי. הכיתוב שעל הקיר גרם לי לקפוא, ומייד הבנתי מדוע דון יצא מדעתו.

פססט, חתולה

זה לא היה טוב. ממש ממש לא טוב, איזה חרא. זה שההתגרות המכוונת הזאת הייתה מיועדת בבידור אליי, ובכית שבו גדלתי, הצביע על שתי עובדות מבעיתות: מישהו הכיר את הכינוי שלי – ואת שמי האמיתי. "איפה אימא שלי?" זו הייתה המחשבה הראשונה שלי. ייתכן שהם ידעו רק על קאת'רין קרופילד, או שאולי הכירו גם את קריסטין ראסל. דון הרים את ידו. "שלחנו אנשים לבית שלה עם הוראות להביא אותה הנה. זה רק בתור אמצעי זהירות, כי לדעתי אילו הם היו יודעים מי את ואיפה את עכשיו, הם לא היו מטריחים את עצמם למחוז ילדותך."

כן, זה היה נכון. כל כך דאגתי שהראש שלי לא עבד. זה היה חייב להיפסק, כי לא היה לי זמן להיות טיפשה.

"יש לך מושג מי זה יכול להיות, קאת?"

"ברור שלא! למה שיהיה לי?"

דון שקל זאת לרגע, ואז מרט את שערות גבותיו.

"זה מקרי שאת יוצאת חודש עם נח רוז, ופתאום מישהו מוצא

אותך? סיפרת לו מי את? מה את?"

נעצתי בדון מבט זועם. "בדקת את הרקע של נח מכל הכיוונים ברגע שנודע לך שאנחנו יוצאים. ללא רשותי, אם מותר לי לציין, ולא,

נח לא יודע שום דבר על ערפדים, על מה שאני עושה או מה אני. כדאי מאוד שזאת תהיה הפעם האחרונה שאני צריכה להרגיע אותך בעניין הזה.”

דון הנהן לאישור, ואז המשיך להעלות השערות. “את חושבת שזה יכול להיות לי אם פלאנרי? סיפרת לו קודם משהו, שבאמצעותו הוא יכול היה לאתר אותך?”

צמרמורת קרה חלפה בגווי. לאיאן היו קשרים לעברי, זה בטוח. דרך בונז. בונז הכיר את הכתובת הישנה של משפחתי ואת שמי האמיתי, והוא נהג לקרוא לי חתלתולה, וחתלתולה בלבד. יכול להיות שזה בונז? יכול להיות שהוא היה עושה משהו כזה קיצוני כדי למשוך אותי החוצה מהמחבוא? הוא חושב עליי בכלל, אחרי יותר מארבע שנים?

“לא, לא סיפרתי לפלאנרי שום דבר. אני לא רואה איך הוא יכול להיות אחראי לזה.”

השקר נפלט מבין שפתיי ללא היסוס. אם בונז היה אחראי לזה, באופן ישיר או עקיף, אני אטפל בו בכוחות עצמי. דון וטייט חושבים שגופתו ארוזה בקרח במקפיא שבמרתף. לא התכוונתי לשנות את זה.

חואן ודייב הגיעו. גם הם נראו כאילו לא מזמן העירו אותם. דון עדכן אותם בקצרה בנוגע למצב ולהשלכותיו.

“קאת, אני משאיר לארבעתכם את הטיפול בנושא,” סיים את דבריו. “תבחרי צוות ותסתמי את הדליפה הזאת. המטוסים יהיו מוכנים ברגע שאת תהיי מוכנה. ואל תטרחי להביא לי הפעם בחזרה שום נפולת. רק תחסלי את מי שזה לא יהיה – שיוודע עלייך.”

הנהנתי בקדרות, והתפללתי שהחשדות שלי מוטעים. “היית בבית מאז שהתחלת עם חוליית-המוות-מהגיהנום הזאת? את חושבת שמישהו יזהה אותך?”

דייב פטפט בלי הפסקה, בזמן שעשינו סיבובים מעל בסיס חיל האוויר לפני שנחתנו.

“לא, לא חזרתי הנה מאז שסבא וסבתא שלי מתו. היה לי רק חבר

אחד... – ובהחלט לא התכוונתי לרוח רפאים מסוים, אלוהוליסט וחרמן – "...והוא סיים את הקולג' ועבר לסנטה מוניקה לפני שנים." זה היה טימי, השכן שלי לשעבר. בפעם האחרונה שבדקתי, הוא היה כתב באיזה כתב־עת עצמאי מהסוג של "האמת נמצאת שם בחוץ". אתם יודעים, אלו שמדי פעם בפעם עולים על סיפור אמיתי ובלתי ייאמן, ועושים לדון חיים קשים בזמן שהוא מנסה להפריך אותו. טימי האמין שנהרגתי בחילופי יריות עם המשטרה אחרי שרצחתי את סבי ואת סבתי, כמה קציני משטרה ואת המושל. כמה נפלא שכך הוא חשב עליי. דון לא חס על המוניטין שלי כשהעלים אותי. היו לי אפילו מצבה ודוחות נתיחת גופה מזויפים.

"חוץ מזה..." ניערתי מעליי את העבר כמו מעיל גשם רטוב. "עם התספורת הקצרה יותר והצבע החום אני נראית מאוד שונה. איש לא יזהה אותי עכשיו."

חוץ מבונו. הוא יזהה אותי ממרחק של קילומטר רק לפי הריח. המחשבה שאראה אותו שוב, אפילו בנסיבות רצחניות שכאלה, גרמה לליבי להלום. כמה נמוך אני יכולה לרדת?

"את בטוחה בקשר לקופר?" דיבב תקע בי מרפק והעיף מבט אל אחורי המטוס. היה לנו אזור פרטי קטן משלנו בקדמת המטוס. איזה מיוחדים אנחנו.

"אני יודעת שעברו רק חודשיים מאז שגייסנו את קופר, אבל הוא חכם, זריז וחסר רחמים. השנים שלו כבלש סמוי במחלק הסמים בטח עזרו. הביצועים שלו באימונים היו מצוינים, והגיע הזמן לראות איך הוא מתפקד בשטח."

דיבב עשה פרצוף. "הוא לא אוהב אותך, קאת. הוא חושב שיום אחד תבגדי בנו בגלל שאת בת־תערוכת. אני חושב שצריך להכניס אותו למכבש ולמחוק לו מהמוח את החודשיים האחרונים."

המילים "להכניס למכבש" התייחסו לטכניקות שטיפת המוח, שרון שיפר ושכלל בשנים האחרונות. חלבנו לערפדים שתפסנו את הניבים כמו לנחשים. טיפות ההזיה שהם ייצרו זוקקו ונאספו. בשילוב עם השיטות הרגילות, שהצבא משתמש בהן כדי לדפוק לאנשים את

המוח, נותר המשתתף, לשמחתו ולשמחתנו, לא מודע לכל פרט שהוא בנוגע לפעילותנו. ככה ניכשנו את העשבים השוטים מבין המגויסים ולא היינו צריכים לדאוג, שאחד מהם יברבר על איזו נקבה עם כוחות על-אנושיים. הם זכרו רק יום של אימונים מפרכים.

”קופר לא צריך לאהוב אותי – הוא רק צריך לציית לפקודות. אם הוא לא יהיה מסוגל לעשות את זה, הוא בחוץ. או מת, אם יצליח להיהרג קודם. הוא הדבר האחרון שצריך להטריד אותנו כרגע.”

המטוס נגע בקרקע והיטלטל. דייב חיך אליי.

”ברוכה הבאה הביתה, קאת.”

לרכישת הספר המלא לחצי כאן